

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Prezenta traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Această traducere nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea indicația cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții Nr. 93

Ianuarie 2007

Anheuser-Busch Inc. c. Portugaliei [GC] - 73049/01

Hotărârea din 11.1.2007 [Marea Cameră]

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

Articolul 1 al. 1 din Protocolul nr. 1

Respectarea bunurilor

Bunurile

Anularea înregistrării unei mărci: *articolul 1 din Protocolul nr. 1 aplicabil; neviolare*

În fapt: În 1981, aceasta s-a adresat cu o cerere către Institutul național portughez al proprietății industriale (INPI), în vederea înregistrării mărcii comerciale Budweiser în registrul proprietății industriale. Contra acestei cereri, a făcut opoziție o societate cehă care înregistrase pe numele sau, în 1968, o denumire de origine « Budweiser Bier », în aplicarea Aranjamentului de la Lisabona din 31 octombrie 1958 privind denumirile de origine și înregistrarea internațională a acestora. În urma acestei decizii, INPI a procedat la înregistrarea mărcii societății reclamante. *În drept:* Desigur, înregistrarea în cauză nu ar fi devenit definitivă în absența unei lezări a drepturilor legitime ale terților, drepturile aferente cererii de înregistrare fiind astfel, în acest sens, condiționale. Cu toate acestea, la momentul depunerii cererii, autorul ei poate spera la o examinare a acesteia, în conformitate cu legislația aplicabilă, din moment ce aceasta îndeplinește toate celelalte condiții de fond și de procedură. Reclamanta era, prin urmare, titulara unui ansamblu de drepturi recunoscute în temeiul legislației portugheze, deși revocabile în anumite condiții: *aplicabilitatea articolului 1 din Protocolul nr. 1.*

În ceea ce privește întrebarea dacă aplicarea acordului bilateral la o cerere de înregistrare depusă înainte de intrarea în vigoare a acestuia ar putea constitui o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor, Curtea notează că reclamanta s-a plâns, în esență, de modul în care instanțele au interpretat și aplicat dreptul național. Curtea reamintește că are o competență limitată în ceea ce privește verificarea dacă legislația națională a fost corect interpretată și aplicată; ea nu se poate substitui instanțelor naționale, rolul său constând în special în garantarea faptului că aceste decizii nu sunt arbitrare sau de o absurditate evidentă. Acest

lucru este cu atât mai valabil atunci când sunt implicate, precum în acest caz, chestiuni dificile de interpretare a dreptului național. Curtea notează că prezenta cauză este diferită de cazurile în care a concluzionat în favoarea unei intervenții legislative retroactive cu privire la un drept de proprietate al persoanei în cauză, dat fiind că însăși chestiunea dacă a existat o aplicare retroactivă a legii este controversată, pe câtă vreme, în speța de față, un astfel de efect retroactiv nu era numai incontestabil, dar și intenționat. La data intrării în vigoare a acordului bilateral în cauză, numai denumirile de origine înregistrate în numele societății cehe erau în vigoare. Este adevărat că înregistrarea acestora a fost ulterior anulată, dar Curtea nu a examinat posibilele consecințe juridice ale unei astfel de anulări asupra evoluției dreptului de prioritate în ceea ce privește marca în cauză. În absența arbitrariului și a iraționalității manifeste, Curtea nu pune în discuție concluziile Curții Supreme, în acest sens, și nici interpretarea pe care aceasta a dat-o acordului bilateral. Confruntându-se cu teoriile contradictorii ale celor două părți private cu privire la dreptul de a folosi denumirea litigioasă, Curtea Supremă a luat această decizie după ascultarea părților și pe baza elementelor pe care le-a considerat bune și adecvate pentru soluționarea litigiului. În consecință, Curtea constată că hotărârea contestată a Curții Supreme nu constituie o ingerință în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor.

Concluzie: neviolare (cincisprezece voturi contra două). © Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.

Click aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența](#)
© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodușă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună cu indicația de mai sus privind drepturile de autor și referința la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.

